

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az átvállalt teher ritmusa**

1. Az átvállalt teher ritmusa

Cső-Mária

Őrszem-3 lassan továbbállt a csőhálózat sötétedő járatai felé, de a feszültség nem csökkent a 12-es állomásnál. Alinda lábai remegtek a hirtelen túlterheléstől, szájában a sós izzadság kesernyés ízével. Megvédte a nagymamáját az őrszem fagyos értékelésétől, átvállalva a nehéz lendkerék hajtásának minden egyes kilogrammját. A wattmérő mutatója most stabilan tartotta a büntetésmentes zónát, de az idős asszony gyenge tüdeje még mindig sípolva kapkodta a sűrű, olajzagú levegőt.

A nagymama halkán visszalépett a saját nyergébe. Kezei megtámaszkodtak a hideg acélcsövön, szemeiben a hirtelen düh helyét a tehetetlen félelem vette át. Tudta, hogy Alinda ereje sem végtelen; a tizenöt perces pihenőciklusig még hosszú órák voltak hátra. A lány nem nézett rá, csak a lendkerék tompa lüktetésére fókuszált, ritmusra feszítve meg combjait. A gép fémje szikrázott a szürke félhomályban, amint a fizikai teljesítmény elért a határaihoz.

A szomszédos állomásokon dolgozók mind hallgattak. A kolónia szigorú szabályai szerint senki sem segíthetett a másiknak nyíltan, a tekintetek mégis Alindára szegeződtek. Az őrszem mechanikus árnyéka lassan eltűnt a csőhálózat mögött, de a vörös fények vibrálása emlékeztetett arra, hogy a rendszer sosem alszik. A lány megfeszült izmai átvették a dupla terhelést, megóvva az idős asszonyt a fagyos selejtezési protokoltól.

A lendkerék nehéz köre újra meg újra leírt egy láthatatlan, megkerülhetetlen utat. Alinda hallotta nagymamája szaggatott légzését, és bár a teste tiltakozott a megpróbáltatás ellen, a védelmező ösztön átsegítette a legnehezebb holtpontokon. A kolónia gépies morajlásában az ő néma küzdelmük volt az egyetlen emberi dobbanás.